

OBRES GUANYADORES 2024

24è concurs literari Relats de Dones

7è concurs Còmics per la Igualtat

900 900 120
Contra la violència
masclista Atenció 24 h

OBRES GUANYADORES

1r Premi:

ANHEL DE LLIBERTAT
NEUS VAQUÉ PELLEJÀ

2n Premi:

QUIN NOM T'HA TOCAT?
MARTA GREGORI HERNANDEZ

3r Premi:

LA VIDA QUE VAS SER
ALEXIA AMAT

CÒMIC GUANYADOR

SENTIR EN LILA
DENISE ESPINOSA

24è concurs literari Relats de Dones

7è concurs Còmics per la Igualtat

La literatura, com qualsevol altra forma d'expressió artística, no s'ha deslliurat de l'opressió masculista. L'acte d'escriure va ser històricament incompatible amb el fet de ser dona, ja que era una activitat per a la qual les dones no tenien ni dret ni permís.

Es considera que la primera dona escriptora de la història, la primera que va signar els seus propis textos, data del segle 23 aC (Enheduanna). No obstant això, no va ser fins al segle XIV quan una dona va aconseguir dedicar-se professionalment a la literatura. Ella va ser Christine de Pisan, una filòsofa, escriptora i poeta humanista que és considerada la precursora del feminisme occidental, amb la seva obra més coneguda La ciutat de les dames (1405).

Era una cosa revolucionària, perquè en aquell moment històric les autores estaven ocultes darrere de pseudònims i es trobaven recloses a la llar, i l'oportunitat de desenvolupar l'art o la passió d'escriure era relegada a algunes dones de classe burgesa que podien rebel·lar-se contra la societat masculista i patriarcal.

No hi va ajudar tampoc el paper que jugava la dona en les obres literàries, ja que podem trobar reflectit en contes populars o en contes de fades un rol passiu.

De la mateixa manera, durant la literatura del Renaixement, la dona apareixia representada simplement com un objecte d'elogi i contemplació, no es considerava el seu desenvolupament com a persona i encara menys les seves capacitats intel·lectuals o culturals.

L'opressió masculina sobre les figures femenines era una força invisible. A vegades prenia forma en noms d'homes inexistents que els llevaven el crèdit del seu treball i, d'altres, en un sotmetiment constant que les mantenia ocultes i tancades. El camí per a les escriptores d'aquesta època tenia poques sortides: canviar d'identitat o seguir una vida de tancament. La situació era semblant en el desenvolupament d'altres expressions artístiques, com la pintura o l'escultura, en què només se'ns explica la història a través de la visió dels homes.

A partir del segle XX—sí, sí que ho esteu sentint bé: segle XX, ahir—és quan les dones protagonitzen una revolució literària amb grans obres, superant l'anonimat i assentant les seves obres com les bases fonamentals per al moviment feminista, que començava a universalitzar-se.

Agraeixo la participació de totes les dones al concurs, que any rere any demostren el talent que hi ha a la ciutat.

Cecilia Mangini Schäfer
Consellera d'igualtat,
Serveis a la Ciutadania i Serveis Socials

Merda! Un cop a la tassa i el cafè ha tacat el teclat de l'ordinador...

He d'anar més amb compte. Les lletres de la placa ja quasi no es veuen, l'ordinador és vell i no estic per gaires despeses.

Netejo les restes de cafè que encara es veuen. M'encanta treballar i sentir aquesta olor que surt de la tassa, petita, blanca, de rivet blau, sempre la mateixa. Però avui alguna cosa és diferent, el cafè no em desperta i no em concentro. Estic asseguda al sofà amb les cames encongides.

Les cortines noves, de l'últim viatge a l'Ikea, intenten tapar el ressol de la tarda, però poc que ho aconsegueixen. Tinc calor. La samarreta de l'última cursa amb l'Arnau i el tanga són la poca roba que ara mateix el meu cos tolera. No, no em concentro.

2

Vull trobar un fil conductor que em porti a aquella sensació que tinc quan noto que he trobat un relat del qual estirar, quan la narrativa flueix, quan els dits corren lleugers per damunt del teclat mentre les idees dicten impacients allò que volen que en quedi constància. Però no, ara no surfejo per sobre de cap idea ni res semblant, millor que ho deixi i entri a la dutxa. Netejo els últims racons que han quedat de cafè sobre el teclat, em trec les ulleres que vaig estrenar als quaranta i tanco de cop la tapa de l'ordinador.

M'aixeco i busco un llapis per algun racó de la taula, em vull fer un monyo, la calor em fa regalar suor per l'escot i l'esquena, en busco un per sobre de la taula, sempre plena de papers, tasses buides d'altres tardes com aquesta. Perfecte, un llapis de propaganda, em servirà. Em faig un garbuix que ja tinc controlat dalt del cap amb els pocs cabells que llueixo. M'agrada amb els cabells despentinats, sempre he pensat que em rejuveneixen.

Avui tinc la presentació del meu llibre, del meu primer llibre: El quartet de la planxa. N'estic molt orgullosa. Busco el mòbil i em poso Ferran Palau

a Spotify mentre em vaig traient la roba. Recito el meu discurs en veu alta: "Estimats amics, família, editorial..."

L'aigua va rajant mentre acabo de despullar-me. No m'agrada notar l'aigua freda als peus quan entro a la dutxa. "El meu llibre neix de la necessitat d'explicar les arrels, els lligams i les cadenes d'una dona de poble..." Segueixo explicant-me tot el discurs mentre m'ensabono el cap, avui aquests cabells han de lluir. Em frego cada racó a consciència, em posaré aquella mascareta que em va regalar la meva mare.

Estic i em sento feliç, ha arribat el dia de posar-me la medalla d'escriptora que tant he somiat.

– De què treballes?

– Escric.

– Sempre? I vius d'això? Com dius que et dius?

Tants i tants cops que he hagut de repetir el mateix discurs...

Avui soc una escriptora amb un llibre sota el braç. Ja podré respondre a moltes preguntes que em neguitejaven. M'ensabono el cos i sento que tinc ganes de relaxar-me, m'anirà bé si em toco una mica. Em recolzo a la paret mentre em va caient l'aigua pel clatell, el pit i l'esquena. Està calenta... i jo també. Em toco amb dos dits amb molta suavitat i recordo l'últim cop que vaig tenir sexe. L'aigua s'escapoleix per cada racó del meu cos de quaranta.

El record d'aquell divendres de "sortim només a fer una copa" que sovint acaba a casa d'aquell amic d'un amic d'algú. Aquest és el record del meu últim sexe. Recordo el sexe, però no va lligat a cap nom. Aquella mà distreta, aquelles calces arrencades amb desig, aquell "marxo a dormir a casa meva, ja parlarem". Em segueixo tocant, cada cop amb més ganes i notant com si jo fos aquell tap de l'ampolla de cava que està a punt de sortir disparat. La calor de la dutxa, els dits que no tenen cap intenció de parar i si!... em corro. Un gemec tímid i una tremolor de cames acaben amb aquell ritual de molts matins.

“Va, Èlia, espavila!”, em dic. Encara faré tard el dia del meu bateig literari. Em vesteixo amb els texans i la camisa de l’esquena espatarrant. El *look* és trencador, porto molts dies pensant quin ha de ser el meu *outfit* per a aquesta ocasió. La Marta té raó, ha de ser elegant però potent.

Em plantifico els talons del casament de la meva cosina. Aquí em queden genial, segur que es notaran les pràctiques al passadís de casa.

“Vull donar les gràcies a la Marta, la meva amiga i confident que tants cops ha rellegit les meves idees boges i que tants cops ha confiat en mi.”

Una mica de pintallavis i perfecte. Em miro al mirall abans d’arrencar a córrer carrer avall. Estic guapa. M’estimo, he aconseguit aprendre a estimar-me, m’emociona saber qui soc i on he arribat. Llavis bonics, celles perfectes... Em somric. “Molta sort, Èlia, estic orgullosa de tu.” Marxo abans que no m’emocioni i la meva cara s’assembli més a una pel·li de por. Les claus del cotxe, la bossa de mà, les ulleres de sol i el llibre. Ho tinc tot. Tanco la porta de cop i baixo les escales amb actitud de voler córrer molt, però els talons no m’acompanyen gaire.

Pujo al meu Citroën. Està ple de jaquetes, papers, bosses... Algun dia he d’aconseguir portar l’ordre a la meva vida. Intento treure les molles de pa que queden al seient de l’última bossa de patates que em vaig menjar mentre feia els semàfors de la Rambla. No em puc embrutar! Arribo, aparco i respiro. Respiro... Sortirà genial!

Pujo el carrer sense pressa, m’arreglo el cabell... Sento la remor de la gent que m’espera. Han vingut per mi. El pare i la mare ja deuen estar asseguts a primera fila; la Marta ja m’ha trucat tres cops, està més nerviosa que jo; potser ha vingut l’Arnau, crec que tinc ganes de poder fer com un paó i obrir les ales i mostrar aquesta part més íntima i personal, sota la meva actitud rebel i lliure que sempre li mostro. El senyor arquitecte i fotògraf que tant atreu i m’atreu, vull que tingui les mateixes ganes de ser-hi com les que tinc jo

que hi sigui. Acabo de pujar el carrer. Entre els talons i els nervis, tinc la sensació que ballo descompassada per l’empedrat del carrer.

Entrem, em saluden, m’abracen, em donen suport, m’estimen. Hi són tots o quasi tots... Comencem. “Estimats amics, família...”

[...]

– Sofi! Sofi! On cony ets?!

El cor em fa un salt enorme, m’avisa que l’Ernest m’està cridant. M’aixeco d’una revolada de la cadira.

– Baixo!– crido mentre tanco l’ordinador amb un cop brusc.

Amago l’ordinador a l’armari de la planxa. El cor encara em bateja amb neguit. Baixo les escales mentre penso quina serà la mentida que m’invento avui.

– Necessito la nevera portàtil, unes cerveses i el sopar. Avui surto a pescar amb els de la feina!
– el mateix to de sempre.

– I tant, ara m’hi poso – responc amb el mateix neguit de sempre.

El meu cap ha trobat l’excusa: “Era a dalt, cosint el vestit per a la Paula. El necessita per a la festa de fi de curs”. Però la pregunta d’on era no arribava, avui hi ha silenci, avui està tranquil... El meu cap es relaxa i el meu cor ja no està a l’aguait. No vull problemes, tinc ganes que marxi per seguir escrivint.

Sembla que avui tindrem una tarda tranquil·la. Preparo un entrepà de truita, amb el tomàquet ben sucats i ben repartit per cada racó de la barra, el raig d’oli a la justa mesura del no conflicte. Entrepà i cerveses preparats.

Mentre intento recordar quin va ser l’últim dia que vaig veure la nevera portàtil, el meu cap no para d’interrompre’m amb idees per a la novel·la. Estic contenta de com està creixent el personatge, aquest cop n’estic convençuda: l’Èlia, una noia forta, lliure, independent, valenta, escriptora...

– M'estic esperant i no vull fer tard! Sofi, em sents?! Sempre amb el cap a un altre lloc! I després, quan m'enfado, sembla culpa meva!

El meu cor torna a estar a l'aguait i m'avisa.

– Ja ho tinc! Ja ho tinc!

Li porto la nevera amb el meu millor somriure, vull que marxi content, necessito tenir el cap amb poques cabòries, quan marxi vull seguir escrivint.

Sense dir res més, ni tan sols mirar-me, em diu que arribarà tard. Tanca la porta d'un cop fort i sec. Pau.

M'espavilo a fer la verdura mentre ajudo el Marc a fer l'última pàgina dels deures, sento la Paula que juga a ballar cançons d'una aplicació. Som feliços els tres, es respira un ambient tranquil, de serenor. Sopem entre rialles de les aventures del pati de la Paula i les bestieses de l'insti del Marc.

Aconsegueixo que el sopar guanyi velocitat. Han d'anar a dormir, he d'aprofitar aquestes estones per escriure. Si ell mai sabés el meu secret, acabaria amb mi.

Pijames posats, dents netes, petó de bona nit i la promesa, com cada nit, de no separar-me mai dels seus somnis.

Llum apagada.

Em poso el pijama de cotó vermell que em va regalar la sogra un Nadal quan encara érem feliços, em preparo una tassa de cafè –la nit serà llarga–, pujo sense fer soroll per les escales de la golfa.

L'editor fa dies que em truca, necessita la novel·la per la setmana que ve. Esperen que tingui el mateix èxit que les quatre primeres, sempre em diu que romandre en l'anonimat fa apujar la curiositat del lector.

Trec l'ordinador del seu cau de sempre, sec a la cadira plegable i em col·loco l'ordinador sobre les cames, si faig puntetes aconseguixo que les meves cames tinguin l'estabilitat d'un escriptori. Deixo el cafè a la tauleta del costat per poder anar absorbint petites dosis de cafeïna.

Mil idees em corren pel cap, només cal ordenar-les, sembla fàcil: llibertat, dona, Marta, felicitat, seguretat, amigues, llibre, cafè, Arnau, terrassa, riure, treballar, família, empoderament, viatges, sexe...

Però no en soc capaç..., són paraules que desconec. És com qui no té olfacte i li fan definir l'olor del tap d'un vi o l'olor d'un préssec madur. Soc invàlida de sentiments de llibertat, però m'hi esforço, estimo el meu personatge i l'he de fer volar.

Respiro, sospiro i escric, i esborro mil idees que em costa ordenar. Tinc ganes de plorar... Anhele aquesta vida que no tinc.

La nit avança i m'endinso en aquesta vida de sentiments lliures i aventures sexuals que mai viuré. Dibuixo l'Èlia que jo voldria ser, una dona que estima i viu, uns amics que la cuiden i respecten, un home que l'admira i el desig els porta a gaudir amb el temps d'un sexe boig i un amor sincer. Escric la història d'una Èlia que triomfa amb la seva primera novel·la i marxa a viure a Roma.

– Què cony fots?! Què és això? Escrius? A qui?

De sobte, com si el cor, aquest cop, no hagués tingut temps d'avisar-me i es paralizés, el meu cos resta immòbil davant d'aquell preludi horrorós.

– Escric...

No em surten les paraules, Sofi! Dignes alguna cosa més! Has de dir alguna cosa més. Jo, d'esquena, sento la seva respiració penetrant i nerviosa...

– Escric novel·les. Fa més de cinc anys – no m'ho puc creure... ho he dit.

Un silenci. Tanco els ulls, em preparo. Al meu cos l'embolcalla la sensació de dolor de tantes i tantes vegades.

Tanco els ulls, em preparo. Un cop i un altre...

Merda! Un cop a la tassa i el cafè ha tacat el teclat de l'ordinador.

Set generacions successives de dones intenten sobreviure aplicant allò que han après dels patiments de les anteriors. Ho aconseguiran? O necessitaran més vides que un gat?

1. Na Innocència no va saber com va viure ni de què va morir:

Fa molts anys, na Innocència, després de ser adoctrinada durant tota la infantesa, lliurement va escollir casar-se; amb un home, és clar. Va comprovar que els episodis de violència d'ell es reduïen significativament si ella li deia que sí a tot, l'hi feia tot, el feia dormir les hores i el mantenia amb la panxa plena. Va concloure que les accions de l'home no eren responsabilitat d'ell, sinó d'ella.

Aquests coneixements li van anar molt bé per criar tota sola els set fills que li va fer. Els atenia perfectament sense necessitat que diguessin ni un sol mot.

Com més feina tenia ella, més s'absentava ell, que cada cop tenia més viatges de feina als Estats Units. Quan va tornar d'un d'ells, na Innocència va agafar una febrada. Al cap d'una setmana ja era morta. Ni va saber que l'home l'havia contagiada de Candida auris que havia contret d'algú altre als Estats Units.

2. Na Dolors sí que ho va entendre, però igualment va patir fins a morir:

Una de les filles de na Innocència, na Dolors, també es va casar: amb en Màxim.

La diferència va ser que na Dolors sí que va acabar entenent que el responsable de les accions del Màxim era ell mateix. Na Dolors havia comprovat que ell era irascible i violent. Si bé la seva mare tenia raó en el fet que, si no estava en òptimes condicions, actuava pitjor, això no justificava el seu comportament. De fet, en situacions d'esgotament molt més intens que ell, ella era capaç de romandre tranquil·la i afectuosa, mentre que ell trencava objectes i agredia.

Passat el festeig, en Màxim va començar a desdir-se de coses que havia dit o fet. I va seguir

volent fer creure a na Dolors que ella havia consentit fets que no tolerava, que no tenia memòria, que no entenia les coses o que era boja. Na Dolors, però, que sabia de l'escola que era intel·ligent i tenia bona retenció, va fer una prova: va escriure en un diari tot el que passava i es deia a casa. Després, rellegint-lo, va verificar que ella havia entès i recordat correctament els fets, i que era ell qui els tergiversava per sortir-se amb la seva i la feia dubtar d'ella mateixa amb la intenció que parés boja, cosa que no va passar.

Na Dolors i en Màxim volien tenir fillis. O això creia na Dolors. Quan va dir-li que estava embarassada, en Màxim la va torturar fins a fer-li perdre el coneixement, la va violar per última vegada, la va buidar per dins i la va llançar escales avall. Va quedar com un accident domèstic. El cunyat d'en Màxim, que era criminalista a la policia, no ho va investigar pas gaire. Na Dolors i la filla que duia al ventre van deixar pas a la joveíssima amant colombiana d'en Màxim, que ja estava embarassada de qui seria na Soledat.

3. El marit de na Soledat va aparèixer per aïllar-la:

El pare de na Soledat mai la va reconèixer com a filla en públic. Tampoc va arribar a casar-se amb la seva mare, tot i que la va estar veient intermitentment tota la vida.

Per intentar evitar aquest sofriment als seus futurs fillis, na Soledat es va voler casar abans de ser mare. Per fer-ho ben oficial, va presentar en Bonifaci a tothom: família, amiguís, veïnís... Era guapíssim, es cuidava molt i encisava tothom. De seguida es va posar tots els contactes de na Soledat a la butxaca. I no només això, sinó que, a més, els va posar en contra d'ella, fins i tot la seva família.

Però na Soledat no en feia cas. Ella només pensava en formar la seva pròpia família. Van començar a tenir fillis.

En Bonifaci no es despentinava pas cuidant els fillis. Ell només treballava de comercial i s'enriquia. Mentrestant, anava deixant anar a la mare de na Soledat frases com "Mira que deixada que està!", "On va així de desmanegada?", "Guaita quina cara de malalta que fa!", "Fixa't com s'en-

furisma, si em sent; s'ha tornat ben boja!". I, així, fins que tots s'ho van creure.

Na Soledat no necessitava aquest neci. Va demanar el divorci. Ella seguiria ocupant-se dels fillis i s'alliberaria de la llosa que representava en Bonifaci.

Tot i que en Bonifaci tenia diverses amants i detestava na Soledat de forma palesa, no va facilitar pas els tràmits. De cap de les maneres pensava quedar com un home abandonat davant de la societat! Va demanar la custòdia dels fillis i va citar a declarar al judici la mare de na Soledat, qui va dir que sí, que na Soledat estava saturada, que tenia ansietat i que estava a la que saltava dels nervis. Immediatament van donar la custòdia dels nenis a en Bonifaci, qui ràpidament es va casar amb l'amant del moment per blanquejar la seva imatge, va agafar els nenis i va fugir del país sense deixar rastre.

De cop, na Soledat havia passat d'ocupar-se de la casa, d'en Bonifaci i dels fillis a no ocupar-se ni d'ella mateixa. No sabia on eren els seus fillis. No la deixaven ni parlar amb ells. L'únic que sabia era que estaven malament per força i que no ho podia canviar. Eren petits, els faltava la mama. En Bonifaci era incapaç d'estimar i dubtava que l'amant sentís res per aquells nenis. Na Soledat no podia dormir a la nit sabent que els seus fillis estaven en perill, no podia concentrar-se en buscar cap feina, no li preocupava el pis ni dutxar-se. Primer es forçava a menjar, però, del fàstic, li sortien llagues. Va perdre vint quilos. Tenia menys i tot que abans de conèixer en Bonifaci. Ni la seva mare li donava suport. Els veïnis deien que, si havia perdut els nenis, devia ser per algun motiu. La vida no tenia sentit. I se la va treure.

4. Na Socors va demanar auxili a les institucions, que li van recomanar passos per perdre els fillis, la feina i la casa:

Una de les filles de na Soledat, na Socors, va tornar al país i va començar a teixir una xarxa d'amistats. Ella, a diferència de la seva mare, no es pensava quedar sola. Va tenir fillis amb un

home, però tenia ben clar que no permetria que l'aïllés. Si un dia tingués problemes amb ell, el deixaria i cercaria ajut.

El seu home es deia Magnus, era autònom i sempre tenia pèrdues. Na Socors, que tenia una feineta, acabava demanant préstecs per a les inversions d'ell. De veres que desitjava que li anés millor. Estava molt irritable amb ella. Les nenes també es queixaven d'ell. Deien que els posava la mà damunt i els feia coses que no sabien com es deien. Fins que un dia na Socors ho va entendre. Les amigues la van remetre al Punt d'Informació a la Dona, on li van recomanar separar-se, i a ella i als nenis els van derivar a una psicòloga. A ell no el van derivar enlloc, tot i els informes mèdics d'abús sexual a les nenes.

La psicòloga automàticament va empastillar na Socors i li va recomanar agafar la baixa mèdica. Na Socors va obeir, va passar a dormir tot el dia. Això li anava bé per deixar de preocupar-se per uns instants de les constants amenaces d'en Magnus de matar els nenis. Però li va costar la feina.

El dia del judici, es va considerar que na Socors no estava en condicions de cuidar els nenis, que van anar a viure amb en Magnus. Na Socors, tot i no tenir sou, havia de pagar les pensions dels nenis, a qui quasi no veia; els préstecs d'en Magnus, que s'acabava de comprar un xalet no se sap com, i la totalitat de la hipoteca del pis on s'havia quedat, ja que en Magnus incomplia la seva obligació de pagar la meitat que li corresponia. Com que na Socors no podia pagar, va rebre una citació per desnonar-la. Encara que li haguessin regalat un pis, no hauria pogut pagar ni el trasllat. El dia convingut va saltar pel balcó.

5. N'Expòsita va tenir una filla sense pare conegut:

La filla gran de na Socors es deia Expòsita. Després dels abusos patits en mans del seu pare, hauria preferit no haver-lo conegut mai. Es va inseminar en una clínica que li assegurava que el donant era anònim... fins que va canviar la llei.

Va tenir n'Empar, qui, als setze anys, en plena adolescència i amb les discussions pertinents, va contactar amb el donant. Era un alemany a qui li va interessar agafar-ne la custòdia en saber que n'Empar cobrava com a entrenadora i que també cobraria una pensió de sa mare. Per no compartir la gallina dels ous d'or amb la mare, el donant es va endur la noia a Alemanya. En un dels viatges en què n'Expòsita anava a veure n'Empar, l'avió es va estavellar.

6. La nena de n'Empar, en risc de desemparament segons Serveis Socials:

N'Empar es va quedar a viure a Alemanya. Recordava les vicissituds que li havia explicat la seva mare de les generacions anteriors. Desconfiava del model de família heteropatriarcal i de la seva còpia: el matrimoni homosexual. Ella volia tenir sola la seva nena i la va tenir: na Immaculada.

Na Immaculada de seguida va despuntar, tant a l'escola com a les extraescolars. Un dia, no va tornar de l'escola. El director havia avisat Serveis Socials i immediatament se la van endur. Després van parlar amb la seva mare. Dins de l'atordiment lògic, n'Empar va accedir a donar-los el passaport de la nena. Poc després l'acusarien d'haver sobre carregat la nena amb massa activitats i de dedicar massa hores a la feina. També li'n prendrien la custòdia i la pàtria potestat. No li deien ni en quin centre dormia la nena. Tenia visites improvisades i sota supervisió, en què només es podien comunicar en alemany i en què estava prohibit fer fotos ni agafar cap mena d'evidència del deteriorament que anava patint la nena. Així, l'advocada de n'Empar mai va poder demostrar res contra l'Estat. Era David contra Goliat.

El curs següent, Serveis Socials va enviar la petita a una escola a l'altra punta del país. N'Empar no podia compaginar la feina amb les visites. Cada cop es veien menys. Al cap de poc, l'Estat la va donar en adopció, o sigui que va canviar de família, de cognom i fins i tot de nacionalitat. Resulta que el pare adoptiu era el coordinador

de Serveis Socials. Però n'Empar no ho sabia. No entenia per què sempre perdia ella en la interminable batalla judicial... fins que va morir enverinada.

7. Na Immaculada no depenia de cap parella... però la desídia mèdica cap a les dones li va costar la vida:

Na Immaculada havia patit molt l'absència de la seva mare durant la infància, amb l'agregant de la incertesa de si la tornaria a veure. Es va sentir molt sola tant a Serveis Socials com a les cases d'acollida, que mai sabia si seria la definitiva. Per això va decidir que no volia patir més pèrdues d'éssers estimats: no tindria parella ni fillis. Als 36 anys va morir d'un càncer d'úter que el metge no va diagnosticar. Li va resultar més fàcil treure-se-la del damunt etzibant-li que no es queixés tant per un simple dolor menstrual.

I a tu, quin nom t'ha tocat?

A mi no m'ha tocat cap d'aquests en concret, però compateixo lletres amb la majoria.

Quan una part del món s'ensorra, imagino un terratrèmol tan gran com incalculable a l'escala de Richter. Una devastació sobredimensional. Un soroll eixordador.

Però quan s'ensorra part del meu, un crit mut obre un buit en un silenci aterridor, d'aquells que saps que qualsevol moviment et pot paraitzar i no saps per on tirar. La por que apareguin els monstres és massa colpidora i m'estimo més ofegar els meus crits que deixar-los anar per tal que res pugui afeblir-me encara més. Avui ha estat un d'aquests dies, en què res ha sortit com esperava i en què tot s'ha esfondrat.

Ser una dona d'èxit –model, adinerada, seductora i, finalment, mare– era una de les tantes il·lusions de la meua vida, o això és el que m'havien fet creure els meus pares. Ser la dona d'un cirurgià, metge o arquitecte, d'un home important, ben situat, perquè jo era bona i rebufoa. Formar una família i que tot fos una escena d'un dibuix d'en Norman Rockwell, o viure la màgia de les pel·lícules romàntiques interpretades per actrius com la Doris Day o l'Audrey Hepburn havia de ser el meu somni humit.

La realitat? Tot el contrari: soc una dona divorciada amb dos fills a càrrec i immersa en una realitat antagònica, on la carrera per viure m'esgota i em fa replantejar cada dia el sentit de la meua existència. Dues feines per arribar a finals de mes, tres boques per alimentar. No em puc oblidar del gos! (La meua ja no importa.) Una família inexistent. I deutes, pagaments que et mengen, discussions d'adolescents, litigis i demandes, responsabilitats pròpies i alienes, càrregues i motxilles, pressions i tota mena d'emocions que fan de la meua vida una atracció constant.

I sola; tot això, sola.

Quan miro enrere, em miro amb tendresa i em reconec innocent. Sí, eren uns altres temps, em dic. Les parelles, les relacions han canviat. Res és el mateix. La dona ja està alliberada i més apoderada (miro de convèncer-me). Però la meua ment traïdora comença un diàleg intern que em confronta amb la meua història matrimonial, podrida, en gran part, pels estàndards socials. I em veig encotillada i enrabiada per haver-me sot-

mès al sistema que tan poc ha fet per nosaltres. I reflexiono sobre el que, a parer meu, em semblen unes mancances encara pendents de resoldre.

Com que durant el procés d'inserció de la dona al món laboral van obviar que la majoria de nosaltres continuaríem treballant dins de casa i, a més a més, també a fora, sense cap responsabilitat més tret de la nostra. Les teves expectatives acabaven quan començaven les de la teua parella.

L'amor era el real, no el suposadament romàntic, tret del de les teves pel·lícules mentals.

Renunciar a les feines per fer-te càrrec dels fills era encara la teua obligació com a mare, ja que l'instint predominant era el maternal, així com la càrrega mental o la cura de la llar i els seus membres. Ho torno a repetir: pel fet de ser la dona.

I no, no he tornat del passat: tinc cinquanta-dos anys i la meua educació ha estat la de la majoria de dones de la meua època.

Per tot això, quan t'adones que aquesta vida que t'havien venut no és la que tu has tingut, ni tan sols la que tu volies, i que la realitat és més similar al quadre del crit de Munch, et replanteges qui ets i si estàs on vols estar. I la meua resposta és no ho sé i no.

I vet aquí que, quan decideixes caminar sola, la vida es torna més dura i tosca a cada pas, perquè apareixen els nos (l·listats al final del document).

Encara et qüestionen per les teves decisions, per la teua elecció professional, pel teu rol de mare, per l'educació que dones als teus fills, per tornar a ser la dona que eres o per reivindicar en la que t'has convertit. I, mentrestant, lluites: contra l'ex, contra la família, contra la majoria de pensament únic, contra el sistema. I et titllen de radical, de "feminazi", per posar-te en valor i aplaudir el discurs que posa les dones al centre, i per reclamar tenir i sentir el poder que han sostingut sempre els homes. D'irresponsable per mirar de fer els teus somnis realitat, de rebel per mirar de canviar la vida que vas ser durant tant de temps.

I, de sobte, et preguntes: què passa amb tot això?

Perquè, facis el que facis, trobes resistències. I, encara que no ho sembli, estàs en un món bonic però també hostil.

I ets conscient que, estant sola, remes amb un sol rem; que buides el mar amb un cistell, i que ets David i no fa pinta que vencis a Goliat.

I mires de tirar endavant costi el que costi, perquè saps que a hores d'ara ningú et tornarà a vendre un discurs en el qual no creus i en el qual no has pogut ser tu mateixa. Encara que el preu de tot això sigui la soledat per deixar enrere els que ja no sumen, la incomprensió i la manca d'empatia per part del que era el teu entorn.

Tot i així, continues treballant per consolidar el teu petit món amb el teu cercle. Mires d'aconseguir el que et proposes. Demostres als teus fills que el món és injust, però que paga la pena ser-hi. Els dius que només lluitant podeu deixar de sobreviure per poder viure.

Has deixat de demostrar que ets igual de vàlida que una altra persona, perquè ara ets capaç de reconèixer la teva vàlua. Deixes de tapar les teves vulnerabilitats, les abraces i t'estimes tal com ets, amb els teus encerts i els teus errors, les teves cicatrius i el teu cos.

Amb respecte, vas acceptant el pas del temps, perquè la vida t'ha ensenyat que l'única persona que estarà amb tu fins al final seràs tu mateixa.

I, després de tot, et mires ara i et sents orgullosa de tot el que has avançat. I et dius en veu alta:

1. Mai tornaré a posar en dubte qui soc.
2. No renunciaré per ningú als meus somnis ni a les meves creences.
3. No deixaré de ser jo mateixa!
4. Continuaré lluitant per mi i per totes.

I és així com, com si es tractés d'un trencaclosques i sense adonar-te'n, has refet allò que consideraves esfondrat i continues caminant, sola, tota sola.

Dedicat a totes les dones que han marxat, les que hi som, estem i vindran.

Llista dels nos

No t'han educat per poder escollir, fet pel qual sempre tens dubtes.

No t'han ensenyat a prioritzar-te, per la qual cosa sempre apareixen sentiments de culpabilitat i no saps ni per on començar.

No t'han donat l'opció de triar una carrera (de les "ben considerades"), perquè les fan més els homes.

No t'han validat per exercir una professió que generi admiració, per la qual cosa sempre et sentiràs acompanyada pels qui decideixen volar alt.

No t'han explicat què significa realment l'Amor, perquè et van educar des del lema que "l'amor tot ho pot", encara que per tu el teu fos insofrible, i que no ets ningú sense la teva mitja taronja, encara que estigui caducada.

No t'han educat per sentir plaer en el sexe, ni t'han dit que has de tenir-te en compte a tu i al que t'agrada, i que si dius que no, t'han de respectar.

No t'han parlat de la masturbació femenina, i encara et sents ridícula quan penses que ho has fet (perquè dir en veu alta que t'has fet una palla fa massa lleig i és cosa d'ells). I només pots dir a cau d'orella que tires d'aparells sexuals entre amigues i rialles, deixant enrere el *tupperware* pel *tuppersex*.

No t'han donat suport sense jutjar quan has mirat de conèixer altres parelles, o fins i tot t'han arribat a advertir que corres el perill de convertir-te en una *guarra* si ho fas massa cops.

No t'han educat per regular les teves emocions, perquè ets massa sensible i una exagerada, i que t'insultin no fa que n'hi hagi per a tant.

No t'han acompanyat durant la cria dels teus fills un cop separada i la probabilitat de cagar-la depèn únicament i exclusivament de tu.

No t'han preparat per fer de pare i mare a la vegada, encara que tu ja en tinguis prou només amb el teu rol.

No t'han motivat a emprendre, perquè potser no estàs preparada per muntar-ho tota sola i és molt difícil que te'n surtis.

No t'han donat nocions d'economia ni de comptabilitat financera, i caldrà que et busquis una persona que en sàpiga.

No t'han donat un crèdit al banc quan els has explicat que necessites *cash* perquè només tens una nòmina milerista, i, és clar, hauries de portar un aval.

No t'han preparat per rebre el fals paternalisme del teu cap, després de demanar-li la conciliació i justificar-l'hi durant més d'una hora.

Ni tan sols t'han entrenat per aguantar les queixes de les pròpies companyes quan parles de fer teletreball, perquè, és clar, el feminisme no esborra els fills que ja tens.

N'hi ha molts més, de nos; aquests només en són uns quants.

Riiiiiiiiiiiiiiiiii

ARRIBO TARDISSIMING

UNA ESTONA DESPRÉS...

A CLASSE...

24è concurs literari
Relats de Dones

7è concurs
Còmics per la Igualtat

